

přeložila Anežka Dudková

SVĚTOVÁ
PRÓZA

Tehdy jsme žili v letní zemi

Lydia Milletová

VYŠEHRAĐ

Tehdy jsme žili v letní zemi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.ivysehrad.cz

www.albatrosmedia.cz

Lydia Milletová

Tehdy jsme žili v letní zemi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Lydia Milletová

**Tehdy jsme žili
v letní zemi**

Tehdy jsme žili v letní zemi

Lydia Milletová

VYŠEHRAĐ

Copyright © 2020 by Lydia Millet
Translation and epilogue © Anežka Dudková, 2023
Cover art © Sabina Chalupová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7601-782-5
ISBN e-knihy 978-80-7601-787-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7601-788-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7601-789-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

1

Tehdy jsme žili v letní zemi. V lesích jsme měli domky na stromě a na jezeře lodičky. K oceánu jsme se dostali i v té nejmenší kánoi. Přepłuli jsme jezero, pádlovali mokřinami, dolů po proudu až k říčnímu ústí. Tam se voda stékala s oblohou. Pobíhali jsme po pláži ve slaném vánku a čluny jsme nechávali vytažené na písku.

Našli jsme lebku dinosaura. Nebo možná sviňuchy. Našli jsme rejnočí vejce a ulity mořských šneků i ohlazené sklo.

Před západem slunce jsme se vracívali zpátky na jezero, akorát na večeri. Nad hladinou se nesl strašidelný křik potáplic. Na kotníky se nám lepil písek, tak jsme se vrhali z mola do vody. A ječeli u toho. Skákali jsme šipky a dělali salta a obloha se mezitím barvila dořialova.

Kousek nad molem se na širokou louku přišouralo stádo jelenů. Lадní byli ovšem jenom zdánlivě: měli klíšřata a klíšřata přenášela nemoci. Mohly vás připravit o rozum, okrást o vzpomínky a způsobit nateklé nohy. Nebo ochablé rysy v obličejí, jako mívají baseti.

Když tedy sklonili elegantní šíje a začali ukusovat trávu, někteří z nás na ně začali pokřikovat. Rozběhli se k nim a mávali u toho rukama.

Některým se líbilo, jak jeleni panikaří. Prchávali mezi stromy, jen se jim za kopýtky prášilo, naše síla jim naháněla strach. Někteří z nás se radovali, když je viděli prchat.

Já ne. Já jsem mlčela. Bylo mi jich líto. Za ta klíšřata nemohli.

Jeleni nejspíš považovali lidi za stvůry. Minimálně některé lidi. Občas, když jelen zahlédl v lese člověka, nastražil třeba uši a celý ztuhl. Vyčkával. Měl se na pozoru. Snažil se působit neškodně.

Co jsi zač? ptaly se ty uši. No jo, a co jsem já?

Občas odpověď zněla: Jsi mrtvola.

A jelen se zhroutil.

• • •

Na prázdniny s námi přijelo pár domácích mazlíčků: tři psi a kočka, nasraná siamka s nemocnou kůží. Loupala se jí. Psy jsme navlékli do oblečků z proutěné truhly, ale kočka se nedala. Škrábala.

Jednomu psovi jsme na hlavu napatlali šminky, rtěnku a modré oční stíny. Měl na ní bílou srst, takže to bylo dobře vidět. Rádi jsme po sobě zanechávali stopy. Jakmile bylo hotovo, rtěnka putovala zpátky do kabelky Fendi jedné matky. Sledovali jsme, jak si s ní nicnetušící žena maluje rty. Byl to prima pohled.

Uspořádali jsme představení, ve kterém účinkovali psi, a pozvali jsme na něj rodiče, protože tu nikdo jiný, kdo by nám mohl dělat diváky, nebyl. Jenže to nebyli vycvičení domácí mazlíčci a neposlouchali nás. Měli jsme tam dva vojáky a fajnovou paničku oblečenou do vycpané nařasené podprsenky. Vojáci byli zbabělci. Dezertéři, dalo by se říct. Když jsme spustili bojový pokřik, utekli. (Byl to hlasitý klakson. Zatroubil *túúú-úúú.*)

Panička se pomočila.

„Ale ne, chudinečka stará, z těch nervů jí povolil svěrač!“ vykřikla něčí boubelatá matka. „A není to náhodou peršan?!“

Čí matka to byla? Těžko říct. Jasně že se k ní nikdo nehlásil. Představení jsme odpískali.

„Jen se přiznej, byla to tvoje máma,“ dorážel kluk jménem Rafe na holku jménem Sukey, když rodiče odpochovali

pryč. Někteří už měli pohárky, koktejlové sklenice a láhve od piva úplně prázdné. Vyzunkli je do dna.

Ti měli pochopitelně naspěch.

„To teda nebyla,“ odsekla Sukey neoblomně a zavrtěla hlavou.

„Tak která je teda tvoje? Ta tlustá? Nebo ta s koňskou nohou?“

„Ani jedna,“ nedala se Sukey. „Tak si polib.“

• • •

Velký dům postavili v 19. století bezskrupulózní zbohatlíci jako takový palác, kam se budou moct uchýlit po dobu zelenějších měsíců v roce. Naši rodiče, ty samozvané autority, bloumali pod jeho širokými trámy po neurčitých trasách a s nejasnými cíli. Ne že by někoho zajímaly.

Nejradši popíjeli: byl to jejich koníček nebo, jak podotkl někdo z nás, jistý druh uctívání. Pili víno a pivo a whisky a gin. Taky tequilu, rum a vodku. V poledne tomu říkali vyprošťovák. Tím udržovali hladinku. Přinejmenším je to udržovalo při životě. Večer se scházeli k jídlu a dalšímu popíjení.

My jsme se museli dostavit jenom k večeři, a i to jsme nesli nelibě. Posadili nás ke stolu a žvanili o ničem. Mířili svými rozhovory jako tupým, šedým břevnem. Zasáhly nás a ukolébaly do stavu otupělosti. Jejich řeči byly taková otrava, že v nás vyvolávaly pocity marnosti, a po nějaké době i vztek.

Copak nevěděli, že by měli rozebírat něco naléhavějšího? Že je zapotřebí otevírat důležitá témata?

Když někdo z nás řekl něco vážného, jen nad tím mávl rukou.

Prosímomluvítemě.

Později si povídali hlasitěji. Někteří ze sebe, zbaveni našeho vlivu, vyrazili prudký, pronikavý štěkot. Zřejmě smích. Kolem domu se táhla veranda lemovaná bambusovými loučemi, převislými kapradinami a elektrickými lapači hmyzu, prázdná až na zahradní houpačky a křesílka prožraná od molů.

Štěkavý smích se z ní nesl do okolí. Slyšeli jsme je v domcích na stromech, na tenisových kurtech i z louky se včelími úly, o něž se ve dne starala loudavá sousedka, která si neustále něco mumlala pod závojem včelařského klobouku. Slyšeli jsme je zpoza rozbitých tabulí zchátralého skleníku i na chladné černé hladině jezera, kde jsme o půlnoci splývali ve spodním prádle.

Ráda jsem se o samotě potulovala po pozemcích zalitých měsíčním svitem, jenom tak s baterkou, přeskakovala jsem sloupcem světla po oknech s bílými okenicemi, jízdních kolech pohozených na trávníku, po tichých autech vyčkávajících na široké půlkruhové příjezdové cestě. Kdykoli jsem se přiblížila na doslech smíchu, říkala jsem si, jestli se někdo z nich opravdu zmohl na něco vtipného.

S postupujícím večerem si někteří rodiče usmysleli, že se bude tancovat. Jejich neohrabaná těla rozpohyboval záblesk života. Smutná podívaná. Potáceli se do burácivého rytmu té své prastaré muziky. *Flákni ho, flákni ho, flákni toho fracka baseballkou.*

Ti, jejichž těly už se žádné záblesky života neproháněly, seděli v křesílkách a pozorovali tanečníky. Apaticky, s povadlými tvářemi – prakticky vzato už nebožtíci.

Zato méně trapní.

Někdy se dva rodiče spárovali a odkradli se do ložnice v patře, kde je několik kluků z našich řad šmírovalo mezerami v lamelových dveřích zavřených skříní. Sledovali je při jejich temných aktech.

Sem tam pocítili vzrušení. Tím jsem si byla jistá. Třebaže by to nepřiznali.

Ale častěji spíš odpor.

Po prázdninách měla většina z nás namířeno do třetího nebo čtvrtého ročníku na střední, ale jiné teprve čekala puberta – byli jsme různě staří. Někteří byli zkrátka ještě bezelstní. Jiní provozovali vlastní temné akty.

Méně odporné.

Tajit, kteří rodiče k nám patří, byla taková naše kratochvíle, ale brali jsme ji vážně. Občas se poblíž nachomýtl nějaký rodič a vystavil nás riziku prozrazení. Hrozilo odhalení rodinného pouta. To jsme se vždycky dali na zběsilý úprk.

Vlastně jsme ale museli utíkat nepozorovaně, jinak by náš spěch mluvil za vše, takže jsme se spíš potichu vytráceli. Když se objevil jeden z *mých* rodičů, já na to šla takhle: Předstírat, že jsem někoho zahlédla ve vedlejší místnosti. Nenuceně se vydat směrem k výplodu své fantazie a tvářit se odhodlaně. Projít dveřmi. A ztratit se.

Na začátku června, když jsme tam byli první týden, několik rodičů vystoupalo po schodech do rozlehlého, nepravidelně tvarovaného podkroví, kde jsme spali, někteří na palandách, ale většina na podlaze. Slyšeli jsme, jak volají na nejmladší: „Jdu ti dát pusu na dobrou noooc!“

Schovali jsme se pod peřinou, přetáhli si přikrývky přes hlavu a někteří z nás na ně neomaleně křičeli. Rodiče se vzdávali, dost možná uražení. Na dveřích se objevil nápis „RODÍČŮM VSTUP ZAKÁZÁN“ a ráno jsme jim promluvili do duše.

„Máte k dispozici celý dům,“ prohlásil klidně, ale neústupně Terry. „Pokoje jenom pro sebe. Každý svou vlastní koupelnu.“

Byl to podsaditý brejloun a vypadal dost domýšlivě. Přesto jste mu nemohli upřít autoritu, jak tam tak stál v čele stolu, krátké ruce založené na prsou.

Rodiče upíjeli kávu. Srkali u toho.

„My máme jednu místnost. Všichni dohromady. *Jednu jedinou!*“ zdůraznil. „Tak nám, pro smilování boží, dejte svátek, krucinál. Berte to tak, že je podkroví taková rezervace. Představte si, že jste bílí dobyvatelé, co brutálně zmasakrovali náš lid. A my jsme indiáni.“

„Původní obyvatelé Ameriky,“ opravila ho jedna matka.

„To byla dost necitlivá metafora,“ podotkla jiná. „Z kulturního hlediska.“

• • •

„Nějaká máma má koňskou nohu?“ ptala se Jen. „Hm. Jsem si ani nevšimla.“

„Co je koňská noha?“ nechápal Mal.

Ve skutečnosti se jmenoval Mallory, ale to bylo moc dlouhé, navíc byl z nás nejvyšší, tak jsme mu říkali Malík nebo Mal. Vymyslel to Rafe. Malovi to nevadilo.

„Tahá ji za sebou,“ vysvětlil Rafe. „Má takovou tu botu se silnou podrážkou. Víš která? Ta tlustá je určitě Sukeyina máma, to se vsadím.“

„Tak určitě. To teda není,“ bránila se Sukey. „Moje máma je *mnohem* lepší než tahle chudinka. Kam se tahle hrabe na moji mámu.“

„Nemůže nebejt ničí máma,“ namítl Mal.

„Ale jo, mohla by,“ nedala se Sukey.

„Pár svobodnejch tu je,“ uznal Slinta. Tak jsme mu říkali, protože se mu pořád sbíhaly sliny. S oblibou plival.

„A bezdětných,“ přitakala Jen. „Bohužel neplodných.“

„Odsouzených zemřít jako hluché květy,“ dodal Terry, který se považoval za poetu. Ve skutečnosti se jmenoval Ně-kdo Třetí. A jako by to už tak nebyl dost úlet, to „Třetí“ bylo latinsky, „Tertius“. A „Tertius“ pak zkrátili na „Terry“. Takže mu přirozeně říkali takhle.

Vedl si soukromý deník, do nějž snad zaznamenával svoje pocity. Všichni si z té možnosti utahovali.

„No jo, ale tu tlustou jsem viděl, jak v kuchyni ošmatává Sukeyina tátu,“ vedl si Rafe svou.

„Není možná,“ oponovala Sukey. „Táta je po smrti.“

„Umřel před lety,“ kývla Jen.

„A rozhodně neobživnul,“ přizvukoval David.

„No tak otčíma. To máš fuk,“ Rafe na to.

„Nejsou svoji.“

„Detail.“

„Já je viděl taky,“ řekl Mal. „Měla ruku na jeho kalhotách. Na nádobičku. Jako přímo tam. Bylo vidět, že ho má jak kus dřeva.“

„Fuj,“ ucedil Slinta. Odplivl si.

„Ty vole, Slinto. Málem ses mi trefil na palec,“ rozčilil se Mal. „Černej puntík.“

„Tvoje chyba, že máš sandály,“ nedal se Slinta. „Dost trapný. Sám máš černej puntík.“

Vedli jsme si záznamy, měli jsme takovou tabulku na zdi. Červené a černé puntíky. Červené byly za příkoří úspěšně způsobená rodičům, černé za zavrženíhodné činy. Slinta dostal červený puntík, když se mu povedlo nepozorovaně naslintat do koktejlů, zatímco Mal dostal černý za to, že se snažil být zadobře s nějakým otcem. Nejspíš to ani nebyl jeho vlastní táta – totožnost Malových rodičů byla dobře skrývaným tajemstvím. Ale přistihli jsme ho, jak se s nějakým plešounem radí ohledně oblečení.

Mal byl obr s dětskou tvářičkou. Byl mongolského původu, rodiče ho adoptovali z Kazachstánu. Měl z nás nejhorší vkus, nosil oblečení jak ze sedmdesátých let, třeba batikované nátlčníky a šortky s bílým lemováním. Některé z froté bavlny.

• • •

Nebýt toho, že jsme rodiče skoro nezajímali, nemohli bychom tu hru s rodičovstvím praktikovat tak dlouho. Do ničeho se nám nemíchali. „Kde je vůbec Alycia?“ zaslechla jsem jednu matku.

Sedmnáctiletá Alycia z nás byla nejstarší. Chodila už do prváku na vysoké.

„Co jsme přijeli, skoro jsem ji neviděla,“ pokračovala matka. „To už je jak dlouho, dva týdny?“

Její hlas se ozýval ze snídaňového salonku mimo moje zorné pole. Dost se mi tam líbilo – ten dlouhý dubový stůl a tři prosklené stěny. Za nimi se třpytila zářivá hladina jezera

a sluneční paprsky se probíraly neklidnými větvemi prastaré vrby, v jejímž stínu dům stál.

Jenže ráno co ráno se to tam hemžilo rodiči. Tam jsme se ukázat nemohli.

Pokusila jsem se ten hlas k někomu přiřadit, ale než jsem se připlížila ke dveřím, rozhovor se stočil jinam, k válce ve zprávách, k tragickému potratu něčí kamarádky.

Alycia se zdejchla do přilehlého městečka – hodil ji tam chlápek, co tu sekal trávu. Městečko, to byla benzínka, málokdy otevřená drogerka a putyka, ale ona tam měla přítele. O desítky let staršího.

Kryli jsme ji, co nejlíp to šlo. „Alycia je ve sprše,“ oznámila Jen u stolu ten večer, kdy odešla.

Zapátrali jsme rodičům v obličejích, ale těsně vedle. Kamenné tváře.

Další večer David: „Alycia zůstala v posteli, má krámy.“ Třetí den Sukey: „Ne, Alycia nepřijde. Má děsně špatnou náladu.“

„Ta holka by měla víc jíst,“ prohlásila jedna žena a nabodla opečenou bramboru. Že by její máma?

„Je hubená jak lunt,“ přidala se další.

„Ale prst si do krku nestrká, že ne?“ ujišťoval se nějaký otec. „Aby zvracela?“

Obě ženy zavrtěly hlavou. Záhada nevyřešena.

„Třeba má Alycia dvě mámy,“ nadhodil později David.

„Dvě mámy? Možná,“ řekla Val, taková divoška, co toho moc nenamluvila. Spíš jenom papouškovala.

Těžko říct, kolik jí bylo, tak drobnou a štíhlou měla postavu. Na rozdíl od ostatních pocházela odněkud z venkova. Pořád po něčem lezla. Vysoko a hbitě – po domech i stromech, na tom nezáleželo. Hlavně když to bylo nahoru.

„Ta holka je učiněná opice,“ prohlásil jeden otec, když viděl, jak šplhá na vrbu.

Skupina rodičů popíjela na verandě.
„Gibon,“ přisadil si další. „Nebo makak magot.“
„Malpa kapucínská,“ nadhodil třetí.
„Kosman zakrslý.“
„Mládě langura Bietova.“
Jedna matka se dožrala. „Držhuban obecný,“ řekla.

• • •

Byli jsme na rodiče přísní: uchýlovali jsme se k odvetným opatřením. Krádeže, posměch, znečišťování jídla a pití.

Nevšimli si toho. A podle nás odpovídaly tresty závažnosti zločinů.

Jenže to nejhorší, čím se provinili, bylo jen těžko postihnutelné, takže se obtížně hledal patřičný trest – šlo o samou podstatu jejich bytí. Jádro jejich osobností.

• • •

Jistá místa jsme chovali v nesmírné úctě. Kupříkladu jsme si vážili domu, velké staré pevnosti, našeho hradu a útočiště. Na zařízení už se to ovšem nevztahovalo. Několik jeho kusů jsme se rozhodli zničit.

Kdo měl na konci týdne nejvíc červených puntíků, směl vybrat další cíl. Jaký předmět to bude? Možnost číslo jedna: porcelánová soška růžolíciho, usměvavého chlapečka v pumpkách, držícího košík s jablky.

Možnost číslo dva: nástěnná růžovo-zelená dečka s vyšíváním pampeliškou a kudrlinkovým nápisem hlásajícím: *Zlehka se nadechni. Vydechni. Šiř svoje sny a dovol jim růst.*

Možnost číslo tři: návnada v podobě vyprsené, boubelaté kachny s děsivě prázdnýma očima, zato s podivným namaľovaným smokingem.

„Je to tlustá teploušská kachna,“ prohlásil Slinta. „Homo-kachna. Přitepleně kváká. Teplej kachní Frank Sinatra.“

Zajíkal se smíchy jako blázen.

Rafe, který se nijak netajil svou orientací, mu řekl, ať kouká zavřít kušnu, homofob jeden podělaná.

Terry jakožto aktuální vítěz vybral kluka s jablíčky. Přinesl z kůlny kladivo a majznul ho po hlavě.

Zato dům se od nás neměl čeho obávat. Rafe sice s oblibou zakládal požáry, ale svoje žhářství omezoval na skleník: hromada hokejek a holí na kroket. A páčil i na mýtince v lese – obětoval třeba zahradního trpaslíka. Z tavícího se plastu stoupal hustý dým a strašně to smrdělo. Jeden z rodičů si všiml, jak se kouř vznáší nad skupinkou borovic, a rozhodl se setrvat na verandě a dál nasávat suché martini.

Po nějaké době se čmoud rozptýlil.

Vážili jsme si jezera a říčky a ze všeho nejvíc oceánu. Mraků a země, která mohla ze skrytých děr nebo ostrých travin vyslat vosí roj, zamořit nás ohnivými mravenci nebo nás překvapit borůvkami.

Vážili jsme si domečků na stromech, spleť sítě solidních konstrukcí vysoko v korunách. Domky měly pořádnou střechu, žebříky a spojovaly je visuté mosty, které z nich dělaly takovou nebeskou vesnici.

Předešlí rekreanti do prken vyřezali vulgární kresbičky, jména a iniciály. Ty iniciály mi vcukuletu dovedly zkazit náladu. Možná je tam vyryly děti samotných zbohatlíků – potomci dřevařských, ocelářských a železničních magnátů, z nichž se od té doby staly matrony z Upper East Side s povislou kůží a trojitou bradou.

Tu a tam jsem sedávala nahoře na plošině, kolem dřepěli ostatní, kinklali nohama, upíjeli z plechovek limonádu nebo z láhví pivo. Zbůhdarma házeli kamínky po čipmancích. (To jim pak zatrhli mladší kluci, že prý je to týrání zvířat.) Vzájemně si zaplétali vlasy, čmárali si na džíny, lakovali nehty. Čichali lepidla z takzvané klubovny, kterou jsme nechávali ležet ladem. Do rauše vás to nikdy nedostalo.

Upírala jsem pohled na iniciály a cítila se osaměle. Dokonce i takhle mezi ostatními. Před očima mi prolétla pochmurná budoucnost. Hodiny tikaly a mně se to vůbec nelíbilo.

Ano, vědělo se, že nemůžeme zůstat mladí. Ale nějak se tomu těžko věřilo. Říkejte si o nás, co chcete, ale měli jsme silné a schopné ruce a nohy. Teď už si to uvědomuju. Břicha jsme měli pevná a hladká a čela nejinak. Když jsme se rozběhli, pokud se nám zachtělo, míhali jsme se jako odlesky hedvábí. Měli jsme elán čerstvě zrozených.

Relativně vzato.

A ne, neměli jsme takoví zůstat navěky. Když jsme se nad tím racionálně zamysleli, uvědomovali jsme si to. Ale představte, že nám ty bytosti na odpis potácející se po velkém domě vyjevují naši budoucnost – tak to ani náhodou.

Mívali taky cíle? Jakous takous sebeúctu?

Styděli jsme se za ně. Představovali odstrašující příklad.

• • •

Naši rodiče se přátelili na vysoké škole, ale od té doby se ani jednou nesešli všichni najednou. Až do letošního léta, které si vybrali pro své nepřístojně dlouhé setkání po letech. Někdo z nich se nechal slyšet, že prý „rozlučkovéj mejdan“. Připomínalo to špatný herecký výkon v pitomé hře. Další se pokusil o vtip: „Příště se uvidíme na něčem pohřbu.“

Nikdo se nezasmál.

Anonymně jsme napsali jejich povolání na lístečky a dali je do klobouku. Byl to skládací cylindr ze skříně s hračkami, jež skrývala mnohé starožitné předměty. (Našli jsme tam třeba ten klaxon a taky vzduchovky nebo odrbanou krabici s Monopoly.) Psali jsme velkým tiskacím písmem, aby nás neprozradil rukopis, a pak jsme si ty lístečky tahali z klobouku a nahlas je četli.

Bylo tam pár vysokoškolských profesorů s tříměsíční dovolenou. Další pendlovali sem tam mezi prací a domem. Byla

tam jedna terapeutka a jedna doktorka přes vagíny. (Slinta zařval smíchy a Sukey ho promptně kopla do kolene. „Máš snad problém s vagínama? No tak, řekni to: vagína. *Va-gí-na*.“) Jedna pracovala jako architektka a další jako filmový režisér. (Na lísťku stálo TOČÍ PŘITEPLENÝ FILMY. „Černej puntík za homofobii,“ prohlásil Rafe. „Až na to přijdu? Obří černej puntík pro tu latentní dámičku, co to napsala. A pak dostane nakládačku. Pro tvý dobro doufám, žes to nebyl ty, Slinto.“)

Co se rozumělo samo sebou: naši rodiče byli kulturně založení a kultivovaní, ale rozhodně netřeli bídu s nouzí, jinak by si to tady nemohli dovolit. Pronajmout si takhle velký dům nebylo zadarmo. Ne na celé léto. Došlo nám, že někdo je tady spíš na účet ostatních, nebo minimálně platí jen tolik, kolik může.

Davidovi, geekovi, jemuž palčivě chybělo jeho špičkové počítačové vybavení, uklouzlo, že s rodiči bydlí v podnájmu. Dostal za to černý puntík. Neodsuzovali jsme absenci vlastního bydlení – zazobané snoby jsme nemohli vystát –, ale to, že nad zcizenou láhví jägera vyměknul a začal se svěřovat.

Pít jejich alkohol? Jasně, to jo, beze všeho. Ale chovat se jako oni, když ho pili? Za to byl černý puntík.

Právě pod vlivem totiž rodiče polevovali v obezřetnosti a zbavovali se ochranných skořápek. A bez nich byli slimáci. Nechávali za sebou slizkou stopu.

Moji rodiče byli: matka vysokoškolská učitelka, otec umělec. Máma přednášela feministickou teorii a táta sochal obří vnadné ženy, rty, prsa a křiklavě pomalované intimní partie. Často se na nich skvěly výjevy z míst zmítaných válkou či zasažených hladomorem. Třeba Mogadišu na stydkých pyscích.

Měl docela úspěch.

• • •

Slabé místo v naší hře s rodiči představovali mladší sourozenci, od nichž neustále hrozilo prozrazení našeho původu. Měli jsme je já a Jen s Davidem.

Jenin jedenáctiletý bráška Shel, laskavý neslyšící kluk, se chtěl stát veterinářem. Hned po týdnu dostal střevní chřipku, a protože se o něj jeho rodiče museli starat, odhalili jsme je. Matka měla dospělácká rovnátka a kulatá záda, otec mastný culík. Když mluvil, dloubal se v nose. Mluvil a dloubal, dloubal a mluvil.

A to jsme si mysleli, že z dloubání v nose na veřejnosti člověk vyrostе na základce, ale v jeho případě k tomu nedošlo. Vlastně nad tím zůstal rozum stát.

Chudák Jen.

David už byl taky nahraný. Jeho ségry Kay a Amy, dvojčata počatá s pomocí umělého oplodnění, byly dost spratci a na hru nám kašlaly. Zaprodaly ho hned druhý den, když objaly mámu a začaly se s ní mazlit – dokonce zašly tak daleko, že si jí sedly na klín a tulily se k ní. Šeptaly jí sladké řečičky.

Můj bráška Jack byl úžasný klučina. Když se otřel o škumpu a dostal z ní takovou tu hnusnou vyrážku, přišel za mnou a odmítl se nechat ošetřit od někoho z rodičů. Byla jsem na něj pyšná. Jack měl smysl pro povinnost.

Napouštěla jsem mu vanu a sedávala mu u postele, kde jsem mu na nohy přikládala studené obklady. Natírala jsem mu pokožku zinkovou masťou a předčítala mu z jeho oblíbených knížek. Skoro si nestěžoval, jenom podotkl, že to „docela svědčí, Evie“.

Jack byl nesporně můj nejmilejší člověk. Odjakživa.

Pořád to byl ale ještě malý kluk – měla jsem strach, že mu to třeba uklouzne. Nesmělo se polevovat v ostražitosti.

Po nějaké době jsme učinili kolektivní rozhodnutí: musíme rodičům o naší hře říct. Bylo čím dál složitější vyhybat se jim jen s pomocí taktických manévrů.

Pochopitelně jsme tomu dodali pozitivní podtext. Nemuseli znát přesný důvod, proč jsme s tím vůbec začali. Netřeba rozhlašovat, že nás spojitost s jejich osobami pokořuje a ohrožuje naši osobní integritu. Nebylo nutné zmiňovat, jak se nám

z přímých důkazů, že s nimi máme něco společného, nejednou navalovalo.

Prostě řekneme, že jsme potřebovali projekt. Copak nám na celé prázdniny neupřeli naše nejmilejší hračky a životně důležitá udělátká? Nezapavili nám snad mobily, tablety, všechny naše displeje a digitální přístup k vnějšímu světu?

Drží nás tu v analogovém vězení, podotkl David.

• • •

Nejochotněji nám úřední činitelé naslouchali v kouzelné hodině před večerí, kdy už byli lehce, příjemně opojení. Kdykoli dřív měli sklony k rozmrzelosti a hrozilo, že odmítnou. Později už by zase mohli být na sračky a třeba by si to druhý den nepamatovali.

Doba popíjení a povídání, tak tomu říkali.

Přesně tehdy jsme to téma otevřeli.

„Hrajeme takovou hru,“ začala Sukey.

„Dalo by se tomu říkat sociální experiment,“ pokračoval Terry.

Když jsme vysvětlovali, někteří rodiče se shovívavě usmívali, zatímco jiní kladli odpor a snažili se ovládnout své rozčilení. Nakonec ovšem řekli *tak dobře*. Nic neslibovali, ale pokusí se na nás nevrhat podezření.

A taky se na pár dní chceme utábořit na pláži, dodal Rafe. Trénovat soběstačnost, objasnil Terry.

„No no, to je ovšem jiná,“ prohlásil něčí otec.

Jeden z profesorů. Specializoval se na upalování čarodějnic.

„A to jako všichni?“ dožadovala se jedna matka.

Nejmladší příkývli – kromě uměle počatých dvojčat Kay a Amy, ty zavrtěly hlavou.

„Ještě že tak,“ zamumlal David.

„Vždyť tu nemáme stany!“ namítla jiná matka.

Tahle byla na společenském žebříčku nízko. Nosila dlouhé rozevláté šaty s květinovými a kašmírovými vzory. Jednou